

Arrest

nr. 78 486 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 13 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. LIPS en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 11 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 25 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 22 december 2011 aan verzoeker ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing. Deze wordt als volgt gemotiveerd:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst met P.B. (...) van 23.11.2009 voorlegt, hebben wij moeten vaststellen dat hij niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Betrokkene legt slechts één verklaring voor waarin een getuigen verklaart betrokkene sinds 2006 te kennen. Een tweede getuige verklaart op 05.12.2009 betrokkene te kennen sinds “bien plus de deux ans”, wat te vaag is om aanvaard te worden als een bewijs van een verblijf sinds 31.03.2007. Een enkele verklaring over een verblijf sinds 2006 en een vage verklaring over een verblijf sinds meer dan twee jaar, zijn onvoldoende om aannemelijk te maken dat betrokkene sedert minstens 31.03.2007 ononderbroken in België heeft verbleven. Betrokkene komt dus niet in aanmerking voor criterium 2.8 B van de vernietigde instructies.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, een woning huurt (hij legt een huurcontract voor van 28.12.2009), in Nepal naar school is geweest en werkbereid is, doet niets af aan de voorwaarde van ononderbroken verblijf voor 31.03.2007. Deze elementen kunnen dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden.”

Op 25 oktober 2011 wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoeker waartegen verzoeker eveneens een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolnr. 87 427).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“3.2.1. De bestreden beslissing beschouwt de aanvraag tot machtiging van verblijf van verzoekende partij van 12 december 2009 ontvankelijk en gaat over tot de beoordeling ten gronde van het verzoek.

De regularisatieaanvraag steunt op artikel 9bis van voormelde Wet van 15 december 1980.

Meer in het bijzonder werd geargumenteed dat verzoekende partij humanitaire redenen heeft om geregulariseerd te worden omdat zij ononderbroken aanwezig was in België sedert minstens 31 maart 2007, zij alhier een duurzame lokale verankering kan aantonen en over een afdoende arbeidscontract beschikt.

Verwerende partij betwist niet dat verzoekende partij een duurzame lokale verankering kent en over een afdoende arbeidscontract beschikt.

Zij meent dat het ononderbroken karakter van het verblijf van verzoekende partij minstens sinds 31 maart 2007 niet voldoende bewezen is louter en alleen omdat dit steunt op twee getuigenissen.

Verwerende partij maakt een verkeerde beoordeling van de waarde van het geleverde bewijs.

De twee kwestieuze verklaringen gaan uit van mevrouw J.R.V. (...) met Belgische nationaliteit (zie stuk nr. 4 met recto verso kopie van de identiteitskaart bij de regularisatieaanvraag) en van de heer C.M.T. (...) eveneens met Belgische nationaliteit (zie stuk nr. 5 met recto verso kopie van de identiteitskaart bij de regularisatieaanvraag).

Dezelfde twee soorten getuigen volstaan om bij de opstelling van de akte van bekendheid in de zin van de artikelen 71 en 72 van het Burgerlijk Wetboek een volledig bewijs te leveren.

Dezelfde twee getuigenissen volstaan om de geldigheid van een testament in de zin van artikel 971 van het Burgerlijk Wetboek te attesteren. etcetera. Er zijn met andere woorden voldoende wettelijke bepalingen te citeren waaruit blijkt dat de getuigenissen van twee personen voldoende bewijs levert om een feit te attesteren als bestaande en rechtsgeldig en -sorterend.

Het ononderbroken verblijf is in casu afdoende aangetoond om de regularisatieaanvraag om humanitaire redenen van verzoekende partij gegrond te kunnen verklaren.

Omdat de bestreden beslissing op motieven steunt die niet draagkrachtig zijn en die de bestreden beslissing niet kunnen schragen schendt de bestreden beslissing bij gebrek aan deugdelijke motieven de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet in aanmerking komt voor criterium 2.8.B. nu het door hem voorgebrachte bewijs van een ononderbroken verblijf onvoldoende is. Tevens motiveert verweerder waarom het feit dat verzoeker in België verblijft, een woning huurt, in Nepal naar school is geweest en werkbereid is niet kunnen weerhouden worden teneinde hem een machtiging tot verblijf toe te kennen met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het wordt niet betwist dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat de materiële motiveringsplicht *in casu* dient te worden onderzocht in het licht van dit artikel.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat in zoverre verzoeker met zijn betoog wenst aan te tonen dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 2.8.B van de instructie, hij aldus de correcte toepassing van de criteria zoals vooropgesteld in de instructie vooropstelt en hij dit niet dienstig kan aanvoeren.

Inzoverre verzoeker een schending aanvoert van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, nu hij meent dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze de door verzoeker bijgebrachte getuigenverklaringen als onvoldoende beschouwde, herhaalt de Raad dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen voorwaarden vooropstelt en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aldus over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt evenmin voorwaarden aangaande de bewijslast, zodat het bewijs vrij is. De beoordeling van de voorgelegde bewijzen valt dan ook onder de ruime discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Verzoeker betoogt dat *“zij meent dat het ononderbroken karakter van het verblijf van verzoekende partij minstens sinds 31 maart 2007 niet voldoende bewezen is louter en alleen omdat dit steunt op twee getuigenissen. Verwerende partij maakt een verkeerde beoordeling van de waarde van het geleverde*

bewijs". De Raad stelt vast dat verzoekers betoog evenwel steunt op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het ononderbroken karakter onvoldoende bewezen wordt omdat er slechts twee getuigenissen zijn. Verweerder motiveerde het volgende:

"Betrokkene legt slechts één verklaring voor waarin een getuigen verklaart betrokkene sinds 2006 te kennen. Een tweede getuige verklaart op 05.12.2009 betrokkene te kennen sinds "bien plus de deux ans", wat te vaag is om aanvaard te worden als een bewijs van een verblijf sinds 31.03.2007. Een enkele verklaring over een verblijf sinds 2006 en een vage verklaring over een verblijf sinds meer dan twee jaar, zijn onvoldoende om aannemelijk te maken dat betrokkene sedert minstens 31.03.2007 ononderbroken in België heeft verbleven. "

Verweerder is aldus de waarde van elk van de getuigenissen nagegaan. Verzoeker betwist niet dat slechts één van de twee getuigen verklaarde verzoeker sinds 2006 te kennen. De tweede getuigenis werd door verweerder als te vaag beschouwd en dekte niet de periode tot 31 maart 2007. Dit wordt evenmin door verzoeker betwist. Verweerder motiveert aldus nergens dat twee getuigenverklaringen nooit een bewijs kunnen vormen van hetgeen verzoeker wenst te bewijzen. Zoals verzoeker ter terechtzitting er terecht op wijst, is de bewijslast vrij en kunnen twee getuigenverklaringen volstaan. Evenwel is het niet kennelijk onredelijk van verweerder om de inhoud van de verklaringen te beoordelen en te concluderen dat een enkele verklaring over een verblijf sinds 2006 en een vage verklaring over een verblijf sinds meer dan twee jaar onvoldoende zijn.

Verzoeker toont met zijn betoog dat twee getuigenissen moeten kunnen volstaan als bewijs, nu dit ook volstaat voor verschillende regelingen van het Burgerlijk Wetboek, dan ook niet aan dat de materiële motiveringsplicht of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werden geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN